

Нью-Йорк

1

Мерібет Клейн працювала допізна, плануючи відредагувати останню сторінку грудневого видання, коли раптом у неї стався серцевий напад.

Те, що вона відчула спочатку, скоріш було важкістю у грудях, аніж біль, отож вона не одразу подумала про *серце*. Вона подумала про розлад шлунка через тарілку жирної китайської їжі, яку вона з'їла за робочим столом близько години тому. Вона подумала про свою стурбованість через довгий перелік справ на завтра. Вона подумала про роздратованість після розмови з її чоловіком Джейсоном, який доти влаштував вечірку для Оскара та Лів, попри те, що їхній сусід знизу Ерл Яблонські скаржитиметься, і навіть незважаючи на те, що, дозволивши близням не спати після восьмої, він підвищує ймовірність того, що хтось із них прокинеться посеред ночі (та розбудить її).

Будь-що, але не серце. Вона мала сорок чотири роки. Навіть почувавшись перенапруженою й виснаженою, вона показувала, якою гарною матір'ю, здатною працювати, вона є. Крім того, Мерібет Клейн належала до тих жінок, котрі, почувши тупіт копит, не думали про зебр, а тим паче про коней. Вона гадала, ніби хтось надто голосно увімкнув телевізор.

Тож коли їй прихопило серце, Мерібет ледве добула слок пігулок від печії з письмового стола і присмокталася до нього, намагаючись відчинити двері до кабінету Елізабет.

Але двері були зачинені, поки Елізабет та Жаклін, креативний директор «Фреп», сперечалися, чи варто змінювати обкладинку журналу, бо скандальне секс-відео з відомою молодою акторкою, яка прикрашала її, заповонило Інтернет.

За годину рішення було ухвалене, останні корективи були внесені, тож журнал відправили у друк. Перед тим, як піти, Мерібет зупинилася біля кабінету Елізабет, щоб попроситися, та одразу ж про це пошкодувала. Не тільки через те, що, помітивши, як уже пізно та який стомлений вигляд має Мерібет, Елізабет запропонувала їй купон на таксі — ця доброта змусила жінку ніяковіти, хоч вона таки погодилася, а радше через те, що Елізабет і Жаклін активно обговорювали свої плани щодо вечері та припинили розмову, щойно Мерібет увійшла до кімнати, ніби вона з'явилася в розпал вечірки, на яку її не запрошували.

Удома вона дуже неспокійно спала, постійно прокидаючись від того, що Оскар розлігся коло неї на ліжку, а Джейсона вже й не було. І хоч жінка почувала себе ще гірше, ніж минулого вечора, — вона була знеможена від нестачі сну, її нудило, як вона думала, від китайської їжі, але в неї також боліла щелепа, про причину чого Мерібет і гадки не мала, хоча пізніше вона зрозуміє, що всі ці симптоми є передвісниками серцевого нападу, — вона ледве підвелася з ліжка, одягла Лів і Оскара та пройшла з ними десять кварталів до підготовчої школи «Брайт-Старт», оминувши гурт інших матусь, які дивилися на неї з холодною поблажливістю, як вона здогадувалася, через те, що вона відводила дітей до школи лише по п'ятницях. Джейсон робив це в усі інші ранки (те, за що матусі із «Брайт-Старту» його так поважали), щоб Мерібет мала змогу дістатися робочого місця досить рано і потім звільнитись о пів на п'яту. «Короткий робочий день, — пообіцяла Елізабет. — П'ятниця — вихідний». Це було два роки тому, коли Елізабет призначили на посаду головного редактора «Фреп», нового (та добре фінансованого) журналу про життя зірок, тож цими обіцянками-цяцянками вона і вмовила Мерібет повернутися на повний

робочий день. Ну, цим, а ще доволі високою зарплатнею, якої вони з Джейсоном потребували, щоб сплатити за школу близнят, що її ціна, як жартував Джейсон, була «позахмарною в квадраті». У той час Мерібет працювала вдома, не заробляючи чогось подібного до зарплатні за повний день. Що ж до праці Джейсона в некомерційному музичному архіві, то навчання з'їдало б половину його річного прибутку. Був також спадок від батька Мерібет, але, зважаючи на його розмір, коштів вистачило б лише на рік, а що сталося б, якби вони не отримали місця в яслах (шанси на це, кажуть, були навіть меншими, ніж шанси потрапити до Гарварду)? Їм справді потрібні були ці гроші.

Правда полягала в тому, що навіть якби школа була безкоштовною, як у Франції, Мерібет, без сумніву, все одно вийшла б на роботу, аби нарешті дістати нагоду працювати разом з Елізабет. Короткий робочий день виявився восьмигодинним у звичайні дні й набагато довшим наприкінці місяця. Вихідний у п'ятницю став найбільш напруженим днем за весь тиждень. Щодо роботи разом з Елізабет, що ж, це було трошки не так, як хтось міг очікувати. Дійсно-бо, ніщо не виправдало сподівань, окрім школи. Вона справді була дуже дорогою, як вони й передбачали.

У школі Мерібет розкрила книжку, яку її дочка ретельно обирала задля сьогоденішнього читання, «Фіолетова пластикова сумочка Лілі», кліпнула очима, аж раптом слова пустилися в танок по сторінці. До цього вранці, виблювавши жовчю в туалеті, Мерібет запропонувала своїй дочці відкласти читання до п'ятниці, спровокувавши цим її на істеріку:

— Але ти ніколи не приходиш до мене на заняття! — верещала дівчинка. — Ти не можеш зламати обіцянку!

Мерібет вдалося прочитати цілу книжку, хоч із похмурого вигляду Лів вона зрозуміла, що це її читання не було блискучим.

Після заняття вона попрощалася з близнюками та сіла на автобус, який відвіз її на десять кварталів назад, додому, де, замість піти до ліжка, хоча саме цього вона так відчайдушно

прагнула, Мерібет перевірила свою електронну пошту. Першим у черзі було повідомлення, надіслане на її особистий та робочий акаунти асистенткою Елізабет, Фінулою, котра питала, чи Мерібет може терміново відредагувати прикріплену статтю. Наступним у черзі був список справ, який вона сама собі надіслала минулого вечора. Він містив дванадцять пунктів, або тринадцять, якщо взяти до уваги статтю, надіслану Фінулою. Утім, Мерібет не любила щось відкладати на потім — коли вона так чинила, її переліки справ тільки збільшувалися — тож жінка подумки розподіляла час, надавши перевагу справам невідкладним (гінеколог, податкова, зустрітися з Андреа), потім були ті, які можна відкласти (зателефонувати логопеду Оскара, хімчистка, пошта, техогляд), також були такі, що їх можна довірити Джейсонові, подзвонивши з роботи.

— Привіт, це я, — сказала вона. — Як гадаєш, ти зможеш організувати вечерю сьогодні?

— Якщо не хочеш готувати, то замовмо щось.

— Ми не можемо. Сьогодні у близнюків вечірка, тож маємо щось приготувати, — нагадала вона чоловікові.

Цей захід був позначений у календарі, і Мерібет нагадувала Джейсонові про нього тиждень тому, і хоча такі вечірки відбуваються і в інші дні вже понад чотири роки, вони завжди застають його зненацька.

— До того ж, я кепсько почуваюся, — додала вона.

— То відміни її, — запропонував Джейсон.

Мерібет знала, що він це скаже. Її чоловік дуже любляв знаходити легкий вихід із ситуації.

Проте єдиний випадок, коли скасували вечірку для близнюків, стався два роки тому, просто після урагану Сенді. Так, вона знала, Джейсон не був любителем цього всього. Але Мерібет приєдналася до тих, хто влаштовує вечірки, коли близнята мали шість місяців, а вона була виснажена тілом і душею внаслідок клопотів та надзвичайної самотності, бо постійно була сама вдома з дітьми. Так, можливо, деякі батьки були докучливими (наприклад, Адрієнна з її постійними змінами в дієті для Клементини та Мо, засно-

ваними на статтях про харчування, котрі вона щойно прочитала в «Таймс», — жодних молочних продуктів, ніякого глютену, тепер це називається палеодієта). Та всі ці друзі були батьками вперше. Навіть якщо їй не дуже подобалися, вони все одно були її товаришами по зброї.

— Я така змучена, — сказала вона Джейсону. — І відмінити вже надто пізно.

— У мене був просто шалений день, — мовив Джейсон. — Ми маємо перемістити десятки тисяч файлів перед оновленням бази даних.

Мерібет уявила собі світ, у якому шалений день звільняв би її від приготування вечері. Звільняв би її від будь-чого. Вона хотіла б жити в такому світі.

— Ти зможеш щось приготувати? Будь ласка, — спитала вона.

«Не проси мене замовляти піцу, — думала Мерібет, щось стиснулося у неї в грудях, але не від стресу, як вона гадала, а через кров'яний тромб у її звуженій коронарній артерії. — Будь ласка, не проси мене замовляти піцу».

Джейсон зітхнув.

— Добре. Я приготую курку з оливками. Вона усім подобається.

— Дякую. — Мерібет відчула себе майже до сліз вдячною за те, що не братиме в цьому участі, але була остаточно зла через те, що вона постійно все робить.

За п'ятнадцять хвилин вона пройшла три квартали до кафе, де вони домовилися зустрітися з Андреа Девіс, її колишньою колежанкою з журналу «Рул». Мерібет залюбки скасувала б цю зустріч, але Андреа була розлучена, мала двох дітей-підлітків та позбулася роботи, бо журнал про шопінг, у якому вона працювала, закrywся. Як і «Рул». Як і багато інших журналів, у яких вони працювали.

— Тобі так пощастило працювати у «Фреп» з Елізабет, — сказала Андреа за кавою, запах якої викликав у Мерібет нудоту. — Там просто чудово.

Так, Мерібет це знала. Там було чудово. Її справді пощастило.

— «Рул» був так давно, — мовила Андреа. — Пам'ятаєш, як після 11 вересня ми перероблювали цілий випуск від самого початку? Ті пізні ночі, коли всі ми працювали гуртом, а запах паленого пластику заповнював повітря. Іноді я думаю, що то були найкращі дні в моєму житті. Чи це не божевілля?

Мерібет хотіла відповісти, що інколи відчувала те саме, але в той момент вона почала задихатись і майже не могла говорити.

— З тобою все гаразд? — запитала Андреа.

— Мені не дуже добре, — зізналася Мерібет. Вона не знала Андреа занадто близько, через що їй було легше сказати правду. — Дивні симптоми. Ніби болі. У грудях. Я боюся, це може бути моє...

Вона була не в змозі закінчити.

— Твоє серце? — спитала Андреа.

Мерібет кивнула, аж тут згаданий орган знову стиснувся.

— Я відвідую курси першої допомоги щонайменше раз на рік і думаю, у мене серцевий напад. Мені болить рука й усе інше. — Андреа хитала головою.

— У будь-якому разі, це дрібниця. Ну, не дрібниця, це рефлюксна хвороба. В усякому разі, у мене.

— Рефлюксна хвороба?

Андреа кивнула.

— Кислотна відрижка. Побічний продукт того, що зветься стресом. Мабуть, ти чула про це?

Ну, звісно, стрес. Це додало сенсу. А «Фреп» якраз тільки-но зробив репортаж про двадцятисемирічну зірку ситкомів, якій поставили діагноз — множинний склероз. «Ніхто не застрахований», — каже актриса в інтерв'ю. Крім того, два тижні тому телефонувала мати Мерібет і розповіла, що тридцятишестирічна дочка її подруги на ім'я Еллен Берман хвора на рак грудей четвертої стадії. Хоча Мерібет не була знайома ні з Еллен Берман, ані з її дочкою, вона все одно почувалася жахливо через це й записалася на прийом до гінеколога (їй також треба було записатися на мамограму, востаннє вона робила її кілька років тому). Бо та акторка мала рацію: ніхто не застрахований. І, до речі, Мерібет

не знала, що її серцева тканина почала відмирати через брак кисню. Тож вона й далі просто проживала свій день. Вона пообіцяла Андреа розпитати в Елізабет про будь-які вакансії для неї та взяла таксі до офісу податкової з метою віднести туди всі чеки за рік, щоб їхні податкові надходження — які вже відтерміновано з квітня — були готові вчасно, до наступного тижня. Потім жінка впіймала таксі до офісу лікаря Крей на околиці міста, бо, хоч їй паморочилося в голові й не хотілося нічого, окрім як піти додому та впасти, вона вже на шість місяців запізнилася на річний гінекологічний огляд, а їй не хотіло скінчити, як дочка Еллен Берман.

Мерібет не знала, що виснаження, яке вона відчувала, спричинено зниженим рівнем кисню в крові, яка тепер циркулювала в її тілі. Вона сказала медсестрі лікарки Крей, що почуввається добре; хоча під час огляду медсестра помітила, що її кров'яний тиск був понаднормово низьким, отож запитала, чи немає у неї зневоднення. Можливо, так і було. Може, це саме те. Тож Мерібет випила чашку води. Вона не думала про серце. І, можливо, вона ніколи й не подумала б, якби лікар Крей не запитала її, чи в неї все гаразд.

Це запитання саме по собі було поставлене з увічливості. Однак лікарка Крей приймає пологи, коли Мерібет народжувала Оскара та Лів, тож вона бачила її наскрізь. Вона запитала жінку про самопочуття під час огляду грудей, коли її пальці обережно промацували ліву молочну залозу Мерібет, просто над серцем, яке більше не боліло, але стискалось, як барабан. Мерібет згадала відчуття, коли була вагітна, тож у неї не було іншого виходу, окрім як відповісти:

— Ну, загалом...

2

Дві години потому Мерібет почала панікувати. Запевнивши жінку, що нічого страшного не станеться, лікар Крей відправила її на таксі до найближчого пункту першої допомоги та попередила його працівників, що до них їде пацієнтка.

— Це треба, просто щоб перестрахуватися, — сказала лікарка.

Після прибуття на руку Мерібет надягли пов'язку, під'єднано до моніторів, та увімкнули прилад для спостереження за роботою серця, її оглянуло безліч лікарів, які навіть не мали достатньо дорослого вигляду, щоб законно пити алкоголь, а практикувати медицину — і поготів.

Дорогою до лікарні Мерібет зателефонувала Джейсону на робочий номер та натрапила на автовідповідач. Згадавши чоловікове попередження, що якийсь час його не буде, вона зателефонувала йому на мобільний, але й тут почула автовідповідач. Як завжди. Джейсон мав алергію на телефонні розмови. Вона вирішила не залишати йому повідомлення. Усе-таки вона була в таксі, схожому на те, яке відвезло її додому вчора ввечері. Вона вірила в те, що все це скінчиться через годину чи дві.

Вона написала повідомлення Роббі, яка стала нянею близнюків, коли їм виповнився рік, а Мерібет почала працювати, виправдуючи цим доконечну потребу найняти няню. Тоді Роббі була милою й винахідливою студенткою п'ятого курсу театрального факультету в Нью-Йоркському університеті. Зараз вона вже випускниця, справжня актриса з хаотичним графіком. Отож Мерібет зовсім не здивувалася, діставши відповідь: «Я сьогодні не можу. Мені надійшла пропозиція!!!» із численною кількістю смайликів, якими дівчина підкреслювала свій захват. А потім Роббі додала: «Вибачте» з двома-трьома сумними смайликами, щоб показати свій жаль.

Час наближався до пів на третю, коли у близнюків мають добігти кінця заняття, а їх не було кому забрати. Вона ще раз спробувала додзвонитися до Джейсона. Там на неї знову чекав автовідповідач. Цього разу справді не було сенсу залишати голосове повідомлення. Він усе одно не встиг би вчасно доїхати до «Брайт-Старту». Окрім того, Джейсон не прослуховував залишені йому повідомлення ще з часів минулих виборів.

Вона зателефонувала до школи. Відповіла секретарка, модель — гарна, але жахливо неграмотна дівчина, яка постійно губила бланки та квитанції.